

Lương Sĩ Hằng

*Yêu Đời Yêu Đạo
Thực Hành*

Yêu Đời Yêu Đạo

Thực Hành

Manila ngày 19/6/1979

Hôm nay tôi lại được rảnh rang, tiếp tục nói chuyện cùng các bạn, chúng ta luận xét lại cuộc đời của con người, mỗi mỗi chúng ta sanh ra làm người, ai tới tuổi trưởng thành cũng biết yêu đời. Đời chúng ta gồm cha mẹ, huynh đệ, xã hội, bạn bè. Chúng ta yêu thương, nhiều cảnh tượng của tình yêu khác nhau. Lớn lên tới tuổi dậy thì, chàng nàng yêu nhau, không yêu được thì đòi tự tử chết, không lấy được cũng là khùng điên. Tại sao?

Tại sao chúng ta có cái đầu óc thông minh, biết thương yêu biết quý trọng, biết cho đó là cao cả trong cuộc đời tôi, đó là quý nhất trong tâm khảm của tôi, nhưng mà một thời gian nào đó rồi tôi lại chán ghét, tại sao tôi không chán ghét lúc đầu, mà để cho nửa chừng xuân lại chán ghét? Các bạn thấy chưa, bài học ở thế gian do Thượng Đế đã sắp đặt như tôi đã từng nói, có từ giai đoạn một, có lớp có lang, có thời gian cho các bạn học, học chưa minh càng học thêm.

Cho các bạn học yêu thương, ở thế gian này học yêu thương, tất cả chúng ta đến đây, từ nhỏ cho đến lớn, bây giờ đến già rụng răng cũng đang học bài yêu thương, rồi lắm lúc suy nghĩ, yêu cũng chẳng biết yêu, rồi đâm ra chán nản! Chúng ta đã quý nó lúc ban đầu, chúng ta dâng cả con tim lúc ban đầu, nhưng mà vì một sự tự ái nào đó rồi tan rã, xa lìa nhau,

chuốt hận, đau khổ, tại sao? Tại chúng ta chưa có hiểu lấy chúng ta mà chúng ta chỉ xét đối phương và trách móc đối phương cho nên nó phải bị đổ vỡ. Nếu chúng ta ngược lại xét ta, lấy đối phương làm tấm gương để rọi tâm hồn của chúng ta thì chúng ta thấy bài học rất quý báu, nhờ đó, nhờ những sự gây gổ, nhờ sự đổ vỡ nó mới đo lường được tâm can của tôi, đã thực hiện đúng theo lời hứa lúc ban đầu hay là không?

Lúc ban đầu anh yêu em vô cùng tận, anh yêu em mãi mãi, suốt cả một cuộc đời, phụng thờ em. Lúc ban đầu, em yêu anh chỉ có anh chứ chẳng có người khác, trong tâm hồn của em luôn luôn hình ảnh của anh trong tâm hồn em. Nhưng mà xóa bỏ trong tức khắc, thấy không? Thấy chúng ta mở miệng ra nói hay lắm, văn chương hay lắm, đặt viết viết trên giấy không trách nhiệm rất hay nhưng mà rốt cuộc không

có thực hiện nổi.

Tại vì không biết cái của quý của Trời Đất ban cho chúng ta. Chúng ta là một học viên của càn khôn vũ trụ, xuống đây học để tiến hóa, nhờ ngoại cảnh để sửa nội tâm mà không biết, quên đi, quên đi sự giáo dục thương yêu của tạo hóa đã dạy dỗ chúng ta từ giờ phút, trong sự sung sướng, trong sự đau khổ, trong sự tha thiết! Chúng ta không ý thức nổi thì chúng ta phải mãi mãi trầm luân trong khổ và tự than khổ, gây nặng cho tâm hồn, chẳng tiến hóa, quên cả bản thể quý báu của chúng ta. Bản thể con người ai tạo được ở thế gian? Những nhà bác học nghiên cứu ra hình nộm biết đi, biết này biết kia biết nọ, đâu có làm sao tạo được cái bản thể như chúng ta, êm dịu, chuyển hóa từ lỗ chân lông một, từ tế bào một, huyết mạch đâu đó có trật tự, tiến hóa theo tuần tự, hòa hợp với các nơi các giới, tiến rộng tới càn khôn.

Chúng ta quên đi, quên bản tốt đẹp, quên sự yêu thương vô cùng tận của Thượng Đế và yêu thương sẵn có trong tâm hồn của chúng ta. Nếu các bạn không có sự yêu thương vô cùng tận trong tâm hồn các bạn, làm sao lúc các bạn bỏ vợ đi, bỏ con đi, xa gia đình đi, các bạn cảm thấy nhớ nhung yêu thương mến cảm. Như tình cảnh của con người Việt, dân Việt bây giờ, người Việt Nam hiện tại, đang học cái gì đây các bạn? Đang học yêu thương đó các bạn. Thượng Đế cho người Việt Nam học yêu thương, rồi mới trở về và xây dựng xứ sở.

Nước Việt Nam bị chia tam chia tứ, tư tưởng mỗi người khác nhau. Nó chia xẻ đứt từng mảnh một, bây giờ xa cách rồi, các bạn mới thấy cộng đồng người Việt là cao quý, cần biết và thực hiện sự yêu thương, không buộc các bạn nhưng mà các bạn phải đóng góp yêu thương, yêu thương người VN đồng loại.

Càng yêu thương người VN chừng nào các bạn lại càng nhớ nhung tới đất nước. Những hình ảnh không thể xóa bỏ trong trí óc các bạn!

Thượng Đế đã cho các bạn học, học bài yêu thương, bạn biết yêu thương. Bây giờ ra đây với chồng vợ con cái nhưng mà các bạn thiếu đất nước quê hương, các bạn cũng phải nhớ thương. Tuy rằng sum họp đầy đủ nhưng mà đất khách quê người bạn ơi, chúng ta rất nhớ, nhớ đất mẹ, nhớ tình mẹ, nhớ nơi chôn nhau cắt rún. Mà mỗi mỗi chúng ta ra đến đây là để học, 24/24. Các bạn khó lìa nỗi sự nhớ nhung đó, phải có! Cứng rắn cách mấy cũng phải có! Từ yêu thương này, các bạn sẽ đạt tới cái gì ở sau này? Khi mà các bạn thông cảm được yêu thương và các bạn thông cảm được Thượng Đế đã đưa các bạn, rải rác khắp nơi trên thế giới, để học yêu thương.

Các bạn không xa người thân yêu, các bạn không nhớ người thân yêu! Xa rồi các bạn mới thấy rằng, lỗi lầm do bạn, cần phải xóa bỏ mọi sự hận thù trong nội tâm, để thực hiện yêu thương, tay nắm tay, gần lại nhau, để hiểu nguồn cội, để hiểu tổ tiên ông bà cha mẹ chúng ta. Lần lần rồi các bạn tiến tới đại la.

Các bạn ngoảnh xem hùng vĩ của trời đất, các bạn đi nơi nào cũng đối đầu với thiên cơ, cũng trên là trời dưới là đất, sanh khắc hàng ngày, kẻ hợp với bạn và kẻ nghịch với bạn đều có tất cả trong quả địa cầu này. Bất cứ nơi nào cũng vậy đó thôi. Nhưng chúng ta ra đây để tìm tự do, thì chúng ta lại càng nhớ và càng phải thực hiện, thực hiện yêu thương, trong đó nó yêu đời nó nhớ đời, nó nhớ cuộc đời đau khổ, từ ly từ tí, không quên được!

Từ lời nói của mẹ hiền nó, từ âm thanh của mẹ

hiền nó, mẹ hiền nó đã vì nó trong lúc nằm nôi cho đến đi đứng ngồi nằm, trưởng thành làm một con người. Hành động của mẹ thương con, không bao giờ mịch lòng con, để con được tự do, không bao giờ kêu con báo hiếu nhưng mà con tự phát tâm báo hiếu. Giờ phút này các bạn xa mẹ, xa cha, các bạn thấy càng yêu, các bạn thấy phải yêu đời nhiều. Cha mẹ vẫn còn sống đó thuộc về đời, nhưng mà yêu rồi chúng ta phải xét lại bản thể thương yêu của chúng ta bây giờ, biết cha mẹ, biết đáng tạo hóa, ai tạo cơ hình này? Trong cơ hình này nó bao gồm có những cái gì vĩ đại làm cho chúng ta thức giác, phải bảo vệ bản thể này, để một ngày kia tái ngộ và thực hiện tình thương và đạo đức.

Yêu thương vô cùng tận, trong thời gian xa cách của chúng ta, để tái lập một cuộc đời yên vui trong mọi nơi mọi giới, ảnh hưởng tất cả những nhận loại

của càn khôn vũ trụ. Bây giờ chúng ta phải bình thản để xem lại, tôi có bộ óc, tôi có tay chân, tôi có ngũ tạng, trong đó nó có gì đây? Như tôi đã thường nói, trái tim của bạn thuộc về hỏa, phổi của các bạn thuộc về kim, gan của các bạn thuộc về mộc, bao tử của các bạn thuộc về thổ, thận của các bạn thuộc về thủy.

Thì kim mộc thủy hỏa thổ trong đó, cái gì ngũ hành hợp phối thống nhất nó mới thành cơ tạng. Nhưng mà các bạn đã quên các bạn rồi, các bạn nghĩ chút tình tí teo thôi, nhưng mà các bạn không hiểu cái cơ năng vĩ đại ở bên trong các bạn đã sống. Vậy chớ xét trong các bạn, kim mộc thủy hỏa thổ của càn khôn vũ trụ có những gì? Cũng bao nhiêu đó thôi bạn! Sanh với khắc là ở thế gian, cho nên nó chia ra thời gian không gian.

Rồi chúng ta tu về đạo để làm gì? Để thoát khỏi

thời gian và không gian, không thời gian không không gian, chúng ta mới trở về nguồn cội được. Mà muốn trở về nguồn cội thì chúng ta phải thực hành. Phải biết yêu đời, yêu bản thể của Cha trời đã sắp đặt cho chúng ta, biết thương yêu, biết xoa dịu nơi đau đớn, biết tắm rửa cho sạch sẽ, biết giải tỏa những cái gì ô trược ở ngoài da chúng ta, thì chúng ta phải làm gì? Làm thế nào để giải tỏa những sự ô trược trong nội tâm của chúng ta? Chúng ta yêu đời phải yêu đạo. Đạo là gì? Đạo là sự sáng suốt của các bạn, đạo là sự quân bình thanh thản của tâm hồn, đạo là hư không sáng suốt, đang quản lý tất cả và xuyên qua tất cả.

Các bạn nhận xét hư không thanh điện, phải xuyên qua tất cả không? Cho nên ngoảnh xem ở đời, họ hay than khổ. Núi non nước biển hùng vĩ yêu thương xây dựng, cảnh tượng hùng vĩ để dẫn tiến

tâm hồn những người yếu hèn, nhưng mà người luôn luôn than khổ, tôi khổ quá! Nhưng mà không biết khổ là cái gì? Khổ là một bài học để dẫn tiến, như tôi đã thường nói. Khổ và nghịch cảnh nhiều chừng nào là bài toán mắc chừng nấy. Bài toán đó các bạn giải được thì các bạn sẽ đứng đầu số của Hội Long Hoa!

Cho nên chúng ta tu về vô vi nó đỡ cho các bạn rất nhiều. Các bạn giải tỏa phần trước điển với một phương pháp thực hành, tự chứng nghiệm rõ rệt chứ không phải rằng láo khoét, nói mà không làm thì thấy là láo khoét! Các bạn làm rồi các bạn thấy, kết quả rõ ràng, tâm tư phải thay đổi. Sự sáng suốt trừu tượng siêu phàm phải đến với các bạn. Do ai? Bạn đã tin ai và bạn làm cái đó? Bạn tin nơi công phu, bạn tin nơi khả năng sẵn có của bạn và bạn được những ảnh hưởng của những người tiền bối. Họ đi được, tôi phải đi được, họ làm được tôi phải làm được!

Thì ở đời cũng vậy, nếu các bạn yêu đời và các bạn làm biếng thì làm sao mà các bạn sống được bạn? Yêu đời bạn phải làm việc! Mà bạn làm việc, biết yêu đời phải làm việc tận tâm, còn làm việc mà câu nệ, không bao giờ các bạn tiến! Dù các bạn ở tầng số nào cũng làm công việc để sửa tâm mà thôi. Bạn đi rửa cầu tiêu bạn phải biết rửa cầu tiêu mà rửa cho cầu tiêu sạch, bạn nhớ tới tâm hồn bạn phải sạch như cái mà bạn đã rửa thì bạn cũng đắc đạo rồi! Bạn đi quét rác, quét cho sạch, tâm bạn phải quét sạch và trở nên thật thà, bạn cũng đắc đạo rồi.

Mỗi mỗi đều dạy, đời là chân lý đó bạn, đời rất tươi đẹp đối với Thượng Đế, dòm xuống thế gian, sắp sẵn những sách vở cho các con đang học! Các con quý mến, các con muốn học cái gì thì Cha Trời cho các con học cái nấy. Các con muốn yêu thương tí ti thì Cha Trời cho con yêu thương tí ti. Còn các con

muốn yêu thương tới vô cùng tận thì các con phải thực hành đi! Nhưng mà trong hành trình đó nó phải có sự trở ngại, thì các con có kiên nhẫn con mới học được! Đó! Cha Trời đã sắp đặt hết, bất cứ bài vở nào, sở thích, cái môn nào cũng có ở thế gian này cho các bạn, để tiến hóa. Mỗi mỗi chúng ta ở trong hành trình tiến hóa, yêu đời lẫn đạo.

Cho nên các bạn cứ vui lên, vui lên, sung sướng lên, được có cơ hội ý thức rõ ràng để học và tiến, thay vì cọng cỏ đang tiến hóa mà nó chưa hiểu được Cha nó giúp nó, một con vật kia đang tiến hóa, chưa hiểu, nhưng mà chúng ta đã có tâm linh chúng ta hiểu: Đây là Thương Đế, Cha Trời ở trong tôi, đang dạy tôi và đang cho tôi và đang dẫn giải tôi tiến hóa!

Các bạn thấy chưa? Bài học của các bạn hằng ngày 24/24 đó các bạn ơi. Chừng nào các bạn ý thức

được rồi, các bạn thấy các bạn yêu đời càng nhiều, yêu đời nhiều hơn, chính đó là bài vở của đảng Cha Lành đang sắp đặt cho các con. Các con phải ôm lấy, các con phải học hết bài, để mong ngoan ngoãn trở về với đảng Cha Lành thương yêu, muôn đời đang chờ con. Các con phải học! không nên ỷ lại, không nên nghe cái gì của người ta hay hơn, những đảng linh quang nào giáng thế cũng là diu dặt chúng ta tiến hóa và trao đổi thanh điện và mở đường cho chúng ta.

Chúng ta rất quý trọng, bất cứ cái gì xây đến cũng quý trọng. Một người điên ở trong nhà thương điên, chúng ta cũng phải quý trọng. Đó là bài học rất xứng đáng để chung cho người tu hiểu được nghiệp quả của mọi người mà tránh! Đó là một cuốn sách rất hay, chớ chúng ta không nên chê, mỗi mỗi đều là bài học. Cho nên hoàn cảnh nào các bạn cũng phải sung

sương, tay nắm tay mà tiến tới.

Chúng ta có thể hủy diệt được bản thể, không có thể hủy diệt phần hồn! Nếu chúng ta biết được phần hồn, thì phần hồn chúng ta đời đời. Khi các bạn ý thức được phần hồn rồi, nụ cười các bạn mở, các bạn là gì? Là người yêu đời, các bạn biết lo cho lục căn lục trần, các bạn biết lo cho 1250 vị tì kheo đang đóng trú ngụ ở trong tim gan tì phế thận của các bạn.

Các bạn đang hít những thanh khí điện siêu diệu thậm thâm của càn khôn vũ trụ. Tia sáng của đấng Cha Lành chuyển hóa xuống trong tâm khảm của các con. Các bạn thấy rõ chưa? Chúng ta đang học, người tu vô vi học rất nhiều, làm rất nhiều bài và sẽ trả nhiều bài. Mà các bạn sẽ trả nhiều bài nhưng mà các bạn đừng cho đó là nghịch, đừng cho đó là đau khổ, các bạn mới vui vẻ để chấp nhận. Thì các bạn

thấy không bao giờ lâm phải cảnh đói khổ, các bạn không bao giờ thấy cảnh đó là bị gạt nhưng mà các bạn phải tự trách các bạn rằng: lười biếng, câu nệ, ngạo mạn! Chỉ lo sửa mình để tiến, thấy chưa?

Vị thiên liêng nào cũng đều tốt, linh quang nào giáng trần đều dìu dắt chúng ta, muốn đưa chúng ta tiến hóa, mà tại vì chúng ta ngu muội, ôm lấy tánh, đưa cái bản tánh xấu xa lên đèo cái đạo, rồi ngoại xâm, làm cho chúng ta buồn bực và đau khổ thêm! Thấy chưa? Chúng ta cũng một vị thiên liêng giáng sanh, ly giáng từ tam thập tam thiên thế giới xuống thế gian, trú ngụ trong cái tiểu thiên địa này, chúa tể của một tiểu thiên địa, đang dìu dắt vạn linh tiến hóa trong trách nhiệm hành trình qui định của Thượng Đế. Các bạn thấy các bạn ăn ngủ ỉa, làm việc đó chứ các bạn hưởng cái gì đó? Bạn nói chuyện bạn hưởng tôi nghe coi. Nếu bạn hưởng được thì các bạn trường

sanh bất tử, có thể đâu bị diệt. Nhưng mà đó là bài học, lược giải, để đưa các bạn đi lên và đưa vạn linh tiến hóa, từ đời qua đạo rõ ràng.

Các bạn thấy không? Các bạn ăn được rau, ăn con cá, con tôm, nó cũng chuyển hóa trong tiểu thiên địa. Tiểu thiên địa này nó có tâm linh, nó hòa đồng với càn khôn vũ trụ, nó ứng chiếu với Thượng Đế thì nó có thể dẫn tiến vạn linh đồng tiến với nó, thấy rõ chưa? Nhưng mà đối với những người còn ngu muội, mất tâm linh, không biết mình là có phần hồn, cứ cho là khả năng hành động súng ống chém giết là cao siêu ghê lắm. Cái đó là mất tâm linh, đó là hạ trí chứ không phải thanh cao.

Cho nên chúng ta tu đây, tuy rằng các bạn không phải xây dựng một khí giới nào, nhưng các bạn lấy điện làm khí giới! Các bạn làm chiến sĩ của Thượng

Để để thực hiện tình thương và đạo đức, đời lẫn đạo, các bạn thấy chưa, chúng ta tu về vô vi không phí, không hoang phí thì giờ của các bạn đâu, không uổng công của các bạn đâu, nhưng mà từ từ sẽ cho các bạn thấy. Rồi các bạn thấy những sự ngu muội của chúng ta từ bao nhiêu kiếp rồi, tới bây giờ mới lóe hiểu một chút thôi, cũng chưa biết chân lý, chưa hiểu chân lý. Chính bản thể của các bạn là chân lý mà chưa hiểu. Nếu các bạn hiểu rồi, các bạn đâu có đi tìm ông thầy dạy tu. Thấy chưa? Bạn không hiểu được, cho nên chúng ta tìm được rồi, chúng ta tu.

Cho nên chúng ta có một pháp bình đẳng Vô Vi, Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí này, nó bình đẳng, nó không có thầy trò, quá thương mến mà kêu Thầy vậy chớ nó là bạn thôi. Thầy của nó là nó đó các bạn! Thầy luôn luôn ở trong tâm hồn của các con và thầy luôn luôn hiện trong kiến thức của các con.

Đó thì nó ở trong bình đẳng hết rồi thành ra không có ý lại, mình phải nắm lấy những sự sáng suốt thanh nhẹ mà người đã cho mình, rồi mình giữ đó để tiến, mình làm thầy rồi, còn chờ thầy gì nữa. Thầy của một tiểu thiên địa, trách nhiệm với càn khôn vũ trụ, trách nhiệm với Thượng Đế đời đời! Cho nên các bạn hiểu nhiều chừng nào lại càng yêu đời nhiều chừng ấy, tha thiết yêu đời, yêu sự huyền vi sắp đặt của bàn tay Thượng Đế, yêu đạo, khao khát đạo, yêu chơn lý tiến hoài không ngưng, lên hoài không thấy tới, đi không hết, đâu có biết chỗ nào cao thấp! Đi tới không giới, không không gian, không thời gian, vô cùng tận!

Cho nên cuộc hành hương chúng ta không có thể nói ai cao và không có nên chê ai thấp. Thấp nhất càn khôn vũ trụ cũng là Thượng Đế, cao nhất càn khôn vũ trụ cũng là Ngài. Các bạn thấy chưa?

Trong sanh có tử, trong tử có sanh các bạn thấy chưa, là Thượng Đế, trong chết có sống, trong sống lại có chết, các bạn thấy không? Cho nên chúng ta hiểu được nguyên ý đời đạo sanh tử nối liền, các bạn còn đau khổ không?

Nãy giờ các bạn còn đau khổ không? Tâm hồn các bạn đã thay đổi và dung thứ, ai xâm chiếm tư tưởng các bạn? Thanh điện của Thượng đế đang chiếm tất cả tư tưởng các bạn. Các bạn đã về với đấng Cha Lành, các bạn đã về với tình thương muôn loài vạn trạng, các bạn thấy các bạn phải trở về với trách nhiệm các bạn, xây dựng cả càn khôn vũ trụ, phần hồn của các bạn vô cùng tận, các bạn phải đóng góp với vạn linh để chuyển hóa, tiến hóa, để sửa đổi các nơi các giới đang nguy ngập, đang đau khổ, đang triền miên dồn dập sự đau khổ. Đó là bị vì chúng bê tha, không chịu học bài, bây giờ cho học cấp tốc!

Cho nên chúng ta có duyên lành mới gặp pháp, gặp pháp thì chúng ta phải thực hành, thực hành mới thấy bạn. Nếu các bạn không thực hành, cái pháp để cho các bạn đọc rồi liệng thì nó cũng như mảnh giấy đi tiêu của mọi người, không có giá trị gì hết! Mà các bạn thực hành rồi các bạn thấy, đó là giá trị, mà giá trị đó do ai? Do khối óc con người đã minh định và xác nhận. Nếu khối óc con người không minh định và không xác nhận, ai nhìn nhận Chúa, ai nhìn nhận Phật, ai nhìn nhận khối linh quang cao cả. Thấy chưa? Đó, do khối óc!

Cho nên mỗi mỗi chúng ta tu vô vi là ở trong thực hành, các bạn phải đi từ ly từ tí và tự các bạn phải kiểm chứng và xác nhận mới có giá trị, không nên nghe và mê tín và cho đó là đúng, không bao giờ! Nhưng ai nói đúng mình cũng gật đầu đúng, đâu đâu cũng là phải, chỉ tôi không phải mà thôi.

Ai ai cũng là đúng, ai ai cũng là tài nhưng chỉ tôi chưa tài, tôi phải tu, tôi còn ngu tôi mới tu mà tôi còn cho tôi sáng suốt, tôi còn phải tu. Tôi tu tới hai cái đó nó đi tới vô cùng tận hòa đồng, không sáng suốt và hết ngu. Lúc đó tôi thấy nó nhẹ nhàng! Bạn còn cho bạn sáng suốt là bạn còn phải lo cho người khác, động! Thấy chưa? Bạn còn cảm thấy bạn là thằng ngu thì bạn cũng còn động nữa. Nhưng mà nhờ hai có đó chúng ta mới tiến.

Có cái tối có cái sáng, có tối có sáng, có cái ngày có cái đêm, chúng ta mới là tiến được, chúng ta học ở trong hành trình đó. Chúng ta đang ở trong một cối xay đang xay, cối xay đang xay gạo, xay chúng ta, để tiến hóa! Cho nên chúng ta phải chấp nhận, không sao hết. Các bạn hiểu rõ phần hồn các bạn bắt diệt thì lúc nào các bạn cũng an vui và thực hành để tiến.

Đời thì các bạn đối xử với mọi người đều phải thương yêu vô cùng tận. Các bạn phải yêu đời các bạn mới thấy đạo chớ! Các bạn tu mà các bạn bỏ đời lấy gì các bạn thấy đạo. Mà yêu đời không phải kêu các bạn đi chơi bời suốt ngày suốt đêm đâu. Yêu đời các bạn phải ý thức rõ nguyên căn của mọi sự việc. sự mến cảm của Thượng Đế đã đến với bạn trong tình thương gia đình, anh em bạn bè quý báu. Nghịch cảnh cũng là phải yêu luôn cả nghịch cảnh đến với bạn. Nếu không có nghịch cảnh làm sao thử lòng bạn, ai dám chun vô trong ruột bạn mà thử bạn. Cho nên bạn phải yêu tất cả, yêu đời thì bạn mới thấy đạo. Còn bạn không chịu yêu đời làm sao bạn thấy đạo?

Đời đạo song tu, chỉ có vô vi mới mở đường cho các bạn tiến. Còn rồi các bạn cầm cái này, cầm cái kia cái nọ, làm sao các bạn tiến? Tôi đã nói rằng,

nghề nào giữ nghề ấy, tôi cứ thực hành công phu, rồi nó sẽ thay đổi tùy theo tâm linh tiến hóa. Tâm linh các bạn nhẹ, sắp đặt có từng có lớp nó phải chuyển hóa qua một cái nghề khác thông thạo hơn, nhẹ nhàng hơn, dễ dãi hơn, nhưng mà lại cao siêu hơn, lại khó khăn hơn ở sau này. Cái tầng tiến hóa của đạo nó phải khó khăn hơn. Nếu các bạn tu cao thì các phải học những bài vở cao. Người ta học một ngày, các bạn phải một giây đồng hồ phải trả lời liền, phải giải quyết liền, phải tâu trình liền, nằm trong chân lý không dư không thiếu, chứ không phải câu nệ chậm trễ được. Nếu các bạn tu cao thì phải tới cái lớp đó.

Cho nên chúng ta không chán được, chúng ta thấy rõ đời đạo rồi làm sao chúng ta chán. Chán rồi bạn đi đâu bây giờ? Bây giờ các bạn không hiểu nhiều cũng hiểu ít. Các bạn thấy rõ đời đạo, bây giờ các bạn đi đâu? Bỏ đạo các bạn về đời rồi đời làm

cái gì đó? Đời cũng phải đang học đó, tu đó, thấy chưa? Mà bây giờ các bạn được có cái hành pháp về đạo thì các bạn lại đại gì mà bỏ nó, thấy không? Có đời có đạo, các bạn thấy không, sung sướng quá rồi. Chúng ta đầy đủ quá rồi, chúng ta hơn nhiều người quá rồi.

Người đi trước đã hy sinh trọn nửa cuộc đời để tìm những sự thật và nói lại các bạn nghe, để cảm động lòng của các bạn và để các bạn thấy rõ các bạn hơn, không dấu điểm, không vì tư lợi, không than phiền muộn giờ phút nào. Cũng vì các bạn, tìm hiểu cho các bạn, nơi khả năng của mình. Cho nên các bạn kế tiếp lên, rồi cũng phải làm điều đó, hay hơn nhiều, giỏi hơn nhiều, ngoan ngoãn hơn nhiều, thực hiện tình thương và đạo đức thật sự hơn nhiều. Đó, các bạn thấy chúng ta sung sướng không? Kẻ đi trước rồi dù có lìa xa các bạn đi, rồi cũng an vui đời

đời.

Rồi các bạn tiếp nối, cũng trong hành trình vui vẻ thương yêu, tay nắm tay, đuôi nắm đuôi để tiến hóa, sáng suốt cởi mở. Giờ phút vinh quang nó đây về trong tâm khảm của chúng ta, do hành trình tự tin, tự hành của mình! Nếu các bạn lười biếng, làm sao có được? Nhiều người cũng tu, lợi dụng đạo tạo đời. Nó lại vấp phải cuộn cuộn một cục nằm đó thôi, không có lợi gì. Các bạn hiểu cái lợi trước mắt này nhưng mà hậu quả lại đáng thương, chậm trễ. Cho nên chúng ta cứ làm lì hành đi, tiến, để đi tới, sửa mình!

Bạn đạo ai cũng giỏi hết, mình tôi dở, em là yếu hèn nhất, phải ráng tu! Chỉ biết có bao nhiêu đó là đủ rồi. Thì ngày nào các bạn cũng có cơ hội sửa. Nếu cho các bạn là cao cả hơn hết thì các bạn đâu có sửa nữa. Đứng đó thôi, ù lì đó thôi. Cho nên lớn mạnh

như Thượng Đế cũng phải làm việc 24/24. Thượng Đế là mọi trạng thái đó các bạn ơi, thì mọi trạng thái, trạng thái nào không có Thượng Đế? Trạng thái nào thiếu Ngọc Hoàng Thượng Đế? Mà tâm hồn nào vắng ngài được? Vì ngu muội chưa hiểu đó thôi.

Cho nên chúng ta tu, sửa mình, chê mình, giải quyết mọi sự nan giải cho mình, để ảnh hưởng người khác. Không dám dạy người ta, dạy ai bây giờ? Con ruột của bạn đẻ ra đây bạn dạy nó cũng không nghe mà. Cho nên bạn phải hành động để ảnh hưởng nó. Rồi nhiều khi nó cũng không nghe, nhưng mà nó phải nếm với hành trình của nó, tùy duyên ngộ học hành của nó, bài vở của nó nhiều khi khác hẳn hơn mình, mình không nên trách nó, một thời gian rồi, cha con cũng tương ngộ và cũng trong hành trình tiến hóa.

Ai có đèn lại không muốn thắp cho nó cháy sáng, ai lại không muốn sạch sẽ thơm ngon. Chúng ta mỗi mỗi đều sạch sẽ thơm ngon hết. Bạn thấy một miếng nhôm sét mà liệng dưới đất đó, nó sét người ta chê, rồi bạn lượm về bạn lấy giấy nhám chà một chập nó sáng. Té ra nó sáng từ đời nào chứ đâu phải là mới sáng đây, bạn thấy không? Thì trong bạn đã có sự sáng suốt, trong bạn đã có hương đăng, trong bạn đã có sự đời đời ở bên trong cho nên nó thích hợp với chuyện đời đời tôi vừa giảng ở bên trên.

Hành trình tiến hóa tôi gặp nhiều gai góc, gặp nhiều cảnh đau thương, làm cho tôi bận rộn đau khổ nhưng mà tôi thấy đó là thức sáng suốt. Tôi cảm thấy sung sướng vô cùng. Nhiều khi tâm hồn tôi cởi mở, cười vang cả vũ trụ, tôi thấy tôi sung sướng. Tôi được học nhiều bài quý báu, đến ngày nay, Ôn Trên sắp đặt, tôi lại có cơ hội ở mảnh đất tự do này để nói

đạo cho các bạn nghe.

Tôi muốn nói những gì tôi được hiểu, những kiến thức tôi đã kiểm nhận và sự phát triển trong tâm linh của tôi qua những lời dẫn giải để các bạn lần lần đây tìm hiểu tùy theo trình độ của mọi người. Hỏi chứ tôi được, các bạn được không? Chắc chắn các bạn phải giỏi hơn.

Tôi dọn đường trong mấy chục năm để tìm hiểu một cái việc nho nhỏ của ông trời, rồi các bạn còn tuổi trẻ, đây rồi các bạn sẽ lấy, nghe có một tiếng đồng hồ trong mấy chục năm của tôi thôi, rồi các bạn sẽ tiếp tục nắm đó rồi tiến tới. Hỏi các bạn giỏi hơn tôi hay là dở hơn tôi? Chắc chắn bạn phải giỏi hơn tôi! Cho nên chúng ta sau này, người này truyền người kia, chúng ta phải hiểu biết rằng người sau này phải giỏi hơn người trước. Chúng ta không vội khinh

nhưng người mới học, chúng ta phải ân cần kính nể và học nơi người nhiều hơn.

Bây giờ các bạn tu lâu, nhưng mà các bạn đâu có ai thử các bạn. Máy người bạn tu mới mới nhào vô thử các bạn. Các bạn phải nên cho đó là thầy, ông thầy đòi dạy tôi, ông thầy hỏi tôi phải trả lời, tùy theo tiềm thức hiểu biết của tôi. Đó, bạn mới là đứng đắn một người tu, đòi lần đạo! Pháp Vô Vi nó phải vậy, pháp Vô Vi nó phải đụng phải như vậy. Cho nên các bạn lại có cơ hội nhiều hơn, giữ lấy mà tu, giữ lấy mà tiến, cái của đời đời!

Tôi đã nói các bạn đến đây với hai bàn tay không rồi trở về với hai bàn tay không. Mà ngày nay các bạn biết gây dựng thanh điền thì các bạn xài đô la ông Trời, sướng quá mà không tu uổng. Thấy không? Các bạn được đi trở

lộn về, cái chuyến máy bay nó mắc tiền nhưng mà các bạn đã mua được vé rồi thì cứ việc đi. Không có nên sợ sệt một cái gì hết, tôi là người đi trước, và tôi đã thực hiện, tôi đã hành hạ cơ thể tôi rất nhiều, không cho ăn, không cho ngủ, bắt nó làm đủ mọi tình thế thế gian, để nó hiểu nó nhiều hơn, giải tỏa những sự phức tạp.

Cũng như tôi thường nói, những con ma tỵ ái, tham sân trong bản thể này phải đuổi nó hết và phải dìu dắt nó, cũng phải liệu, cho nó khôn ngoan lên, để cho nó tiến hóa lên, đem cái tham nó tới vô cùng, để cho nó hóa giải, không còn tham, sáng suốt rồi, tham trong sáng suốt kêu bằng cứu độ, tham trong mờ ám kêu bằng gieo họa.

Cho nên các bạn được cơ hội nó chuyện với tôi bữa nay và được nghe tôi nói thêm cho các bạn nghe,

thương yêu các bạn, ở trong tâm hồn các bạn, nằm hẳn trong tâm hồn các bạn, nhớ thương các bạn mãi mãi, không quên các bạn đâu, các bạn chỉ lo hành đi rồi các bạn sẽ đến. Nhớ, tôi vẫn tỉnh táo mãi mãi, tôi nhớ các bạn từ ly từ tí, các bạn muốn ôm tôi trong lòng các bạn nhiều lắm nhưng mà tôi đã ôm các bạn trước khi các bạn muốn ôm tôi!

Cho nên chúng ta thực hiện tình thương và đạo đức, yêu đời lẫn đạo, chúng ta nên yêu nhau, thương nhau, giúp đỡ lẫn nhau, xây dựng lẫn nhau, thực hiện tình thương và đạo đức.

Cảm ơn các bạn.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên